ΜΑΡΘΑ ΠΑΤΛΑΚΟΥΤΖΑ

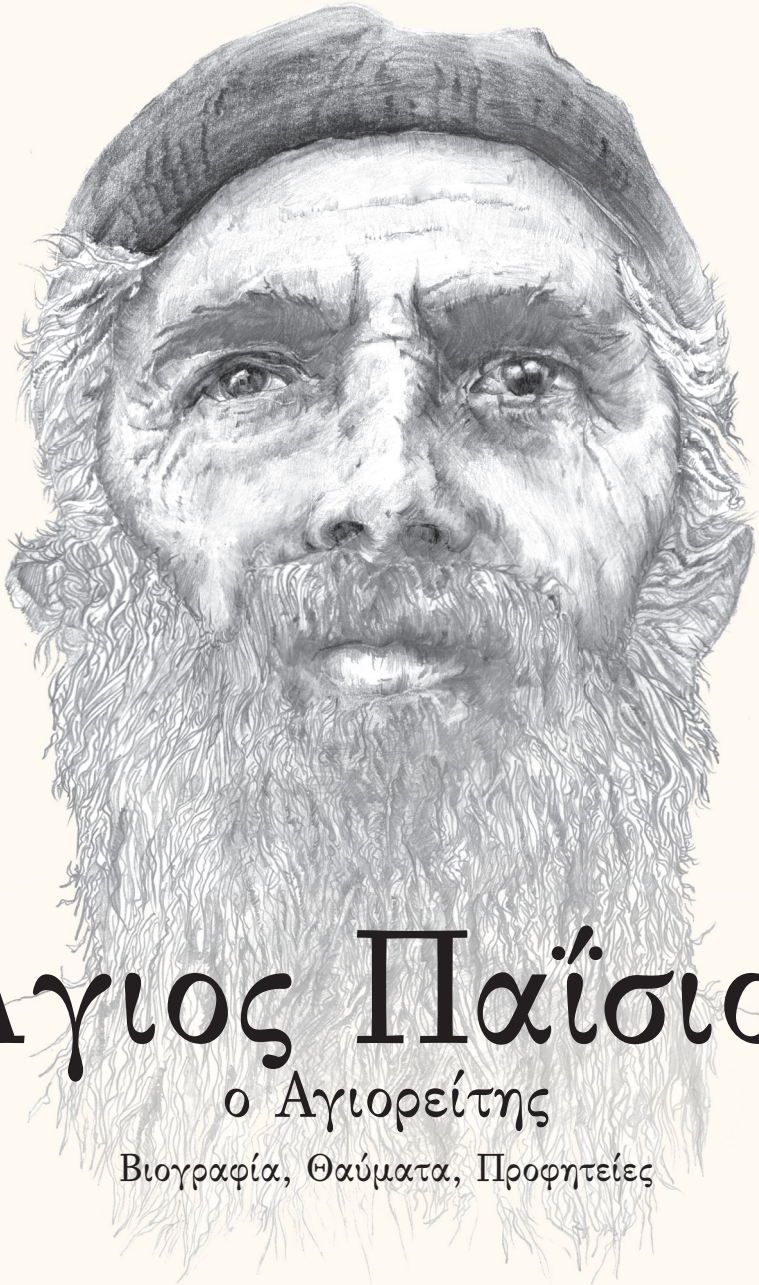

Άγιος Παΐσιος

ο Αγιορείτης

Βιογραφία, Θαύματα, Προφητείες

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ

ΤΙΤΛΟΣ: Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάρθα Πατλάκουτζα
ΣΕΙΡΑ: Βιογραφία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ράνια Αμολοχίτη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Τσιούσης

Copyright © Μάρθα Πατλάκουτζα
Copyright © Εκδόσεις Έξη
Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2015
Δεύτερη έκδοση: Μάρτιος 2016

ISBN: 978-618-81634-3-0

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

ΜΑΡΘΑ ΠΑΤΛΑΚΟΥΤΖΑ

ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Εκδόσεις Έξη

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Κύριε Ιησού Χριστέ,
ελέησόν με

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Στα πρωτότυπα κείμενα οι όποιες παρεμβάσεις αφορούν μόνο τη μετατροπή του πολυτονικού συστήματος σε μονοτονικό και τον εκσυγχρονισμό της ορθογραφίας.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Αντί Προλόγου

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας αποτελεί ένα δύσκολο πόνημα. Δημιουργήθηκε με εργαλείο τη διακριτική έρευνα και μελέτη, αξιοποιώντας όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες γύρω από το πρόσωπο του Γέροντα Παΐσιου, μέσα από τα βιβλία που έγραψε ο ίδιος ως Αγιορείτης μοναχός, μέσα από τις επιστολές του, από τα λόγια και τις διδαχές του και από επιλεγμένα αποσπάσματα του βιβλίου *Βίος Γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου* του Ιερομόναχου Ισαάκ.

Στο παρόν έργο με υπέρτατο σεβασμό χρησιμοποιείται για τον Άγιο Παΐσιο η προσφώνηση «Γέροντας», «Πατέρας», «Μοναχός», «Καλόγερος», «Παππούλης». Κατά τη συγγραφή του βιβλίου διαπιστώθηκε πως καμία λέξη δεν είναι αρκετή για να περιγράψει τον αγαπημένο μας Άγιο, τον Άγιο της καρδιάς μας, Άγιο Παΐσιο.

Πώς μπορείς να μιλήσεις για έναν Άγιο;

Με τη σιωπή ή με την προσπάθεια. Επιλέξαμε το δεύτερο.

Ας έχουμε την ευχή του.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Περιεχόμενα

Καππαδοκία 17
Ελλάδα 29
Κόνιτσα 37
«Εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου» 51
Στρατιωτική θητεία 73
Ιερά Μονή Μεγίστης Λαύρας 99
Ιερά Μονή Εσφιγμένου 107
Μικρόσχημος Πατέρας Παΐσιος 119
Ιερά Μονή Στομίου 139
Θεοβάδιστο Όρος Σινά 159
Ιερά Μονή Ιβήρων 181
Ερημικά Κατουνάκια 199
Καλύβη Τιμίου Σταυρού 221
Στα Φάρασα 249
«Να πάρεις την ευχή των γονέων σου» 263
Αγία Ευφημία 279
Στην Αυστραλία 291
Κελλί Παναγούδας 305
«Ο Θεός εποίησε τα πάντα, καλά λίαν» 333
Άγιοι Τόποι 353

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

«Σημεία των καιρών-666» 367
«Η δύναμίς μου εν ασθενεία τελειούται» 383
«Για την αγάπη Σου, Χριστέ μου, θα υπομείνω» ... 405
Αφανής Κοίμηση 417

Βιβλιογραφία 433

Επίμετρο 435

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Το Απολυτίκιο του Αγίου Παϊσίου

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν Φαράσων τὸν γόνον,
καὶ τοῦ Ἄθωνος κλέϊσμα,
καὶ τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος ὁσίων,
μιμητὴν καὶ ἰσότιμον,
Παΐσιον τιμήσωμεν πιστοί,
τὸ σκεῦος χαρισμάτων τὸ μεστόν,
ὡς συντρέχοντα ταχέως τοὺς εὐσεβεῖς,
τοὺς πίστει ἀνακράζοντας,
δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν,
δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι,
δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ,
πᾶσιν ἰάματα.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Καππαδοκία

«Λυχνάρι που τρεμοπαίζει, δεν θα το σβήσω
και τσακισμένο καλάμι δεν θα το κόψω».
(Ματθ. ιβ στιχ. 20)

Η χώρα των όμορφων αλόγων. Ένας τόπος γεμάτος βουνά, φαράγγια και πολύμορφους βράχους - τα απομεινάρια παλιών ηφαιστείων μοναδικής ομορφιάς, όπου η αγριάδα φέρει πάνω της τη σφραγίδα της λάβας και της στάχτης. Ένας τόπος αγκαλιασμένος από ατέλειωτες σκεπές γεμάτες χιόνια, περικυκλωμένος και προστατευμένος από πυκνά δάση. Βοσκοτόπια κρεμασμένα σε λόγγους απρόσιτους μετέδωσαν ανά τους αιώνες τα μυστικά τους από χρόνους παλιούς, αρχαϊκούς, στο τραχύ χώμα, το δαρμένο από τους δυνατούς ανέμους. Αδύναμες οι φυλλωσιές στη φτωχική βλάστηση, σφάλισαν μέσα τους όλη τη σοφία.

Ιστορία τρανή, ασήκωτη, εγένου. Χετταίοι, Μήδοι και Πέρσες, Έλληνες, Ρωμαίοι άφησαν ανεξίτηλα τα σημάδια τους. Στα υψίπεδα της Καππαδοκίας συγκέντρωσαν το στρατό τους ο Ιουστινιανός και ο Ηρά-

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

κλειος για να απομακρύνουν τον κίνδυνο των Περσών.

Ο χρόνος κύλησε στ' αυλάκι του κι έφερε μαζί του Άραβες και Σελτζούκους. Πάτησαν τα χώματα των Βυζαντινών. Ο λαός βόγγηξε, υπέφερε. Ύψωσε το βλέμμα στον Θεό και αγωνίστηκε να επιβιώσει.

Η ζωή τους δεν ήταν εύκολη, μα δεν γνώρισαν κι άλλη. Από πάππου προς πάππον δημιούργησαν τις οικογένειές τους με μοναδικό τους στήριγμα την πίστη τους στην Ορθοδοξία και την εθνική τους συνείδηση. Γη φτωχή και άγονη ήταν η Καππαδοκία, μα πλούσια σε ορυκτά και λατομεία.

Ο άνθρωπος κοίταξε τον ουρανό και υπάκουσε στο θέλημά Του. Έσκαψε μέσα στις κοιλότητες των βράχων κατοικίες, μοναστήρια, εκκλησίες, παρεκκλήσια, τάφους, προσθέτοντας έτσι στη δημιουργία της φύσης και τη δική του βούλα και εφευρετικότητα. Η τιμή, η περιουσία και η ίδια η ύπαρξη των κατοίκων βρισκόταν στη διάθεση των επιδρομέων. Αργότερα, όταν ο 19ος αιώνας έφερε την πολυπόθητη ηρεμία, αρχίζουν δειλά να κτίζουν τα σπίτια τους στην επιφάνεια, μικρά, απλά και φτωχικά, από πέτρα.

Οι ασχολίες των ανθρώπων ήταν η γεωργία, το εμπόριο και οι τέχνες. Ο πυρήνας της κοινωνίας τους ήταν η οικογένεια. Αρχηγός πάντα ο πατέρας και τα παιδιά που παντρεύονταν έμεναν γύρω από την πατριαρχική εστία κτίζοντας εκεί τα νέα τους σπίτια. Για

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

όλα τα σημαντικά ζητήματα αποφάσιζε ο άντρας. Η γυναίκα αναλάμβανε το ρόλο της μητέρας, της πρώτης δασκάλισσας.

Ρωτούσαν τα παιδιά τις γιαγιάδες τους:

«Γιαγιά, αυτή η δική μας γλώσσα, τι γλώσσα είναι, ούτε τούρκικα ούτε ελληνικά!»

«Τα *ρωμάκα* είναι του Χριστού η γλώσσα», απαντούσαν αυτές.

Μα τα μικρά ήταν πονηρά κι επέμεναν:

«Ο Χριστός ήταν Εβραίος, πώς και κατείχε τα *ρωμάκα;*»

Για να λάβουν την αποστομωτική απάντηση:

«Ο Χριστός και οι Απόστολοι κατείχαν όλες τις γλώσσες!»

Και τα μικρά χαμήλωναν το βλέμμα ντροπιασμένα.

Και ήρθε ο 20ός αιώνας. Στη μητέρα Ελλάδα φούντωσε όνειρο τρανό. Μεγάλη Ιδέα το είπαν, καταστροφή της Μικρασίας και των λαών της αποδείχτηκε. Το 1922 σκόρπισε το θάνατο και τον όλεθρο. Στα μέρη της Καππαδοκίας οι λαοί περίμεναν τις αποφάσεις των ισχυρών, αρνούμενοι να εγκαταλείψουν τα μέρη των προγόνων τους. Μέχρι το 1924…

Στα Φάρασα υπήρχαν έξι χωριά με κεφαλοχώρι τους τον Βαρασό. Τότε είχε τετρακόσιες οικογένειες με ορθόδοξους Ρωμιούς και μια τουρκική… Στους κόλπους της κωμόπολης έσκαβαν για μεταλλεύματα στην άγρια περιοχή των βουνών του Αντίταυρου, νό-

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

τια της Καισαρείας. Απάτητος τόπος από τα τάγματα των συμμοριτών Τούρκων ληστών, με άντρες σκληρούς και γενναίους και γυναίκες που, αν χρειαζόταν, πάλευαν σαν λέαινες. Πενήντα εκκλησιές λειτουργούσαν στα μέρη εκείνα τα ευλογημένα, και αρκετές από αυτές ήταν παλιά μοναστήρια.

Ξημέρωνε. Κάψα του κατακαλόκαιρου. Είκοσι πέντε του Ιούλη, ανήμερα της γιορτής της κοίμησης της Αγίας Άννας. Μεγάλη γιορτή για τους Φαρασιώτες, γιατί οι Άγιοι Ιωακείμ και Άννα ήταν οι γονείς της Παναγίας. Ο κόσμος στολίστηκε με τις γιορτινές φορεσιές του και σταμάτησε όλες τις εργασίες. Δεν ήταν μια μέρα όπως οι άλλες.

Ο Πρόδρομος Εζνεπίδης, πρόεδρος στα Φάρασα της Καππαδοκίας, την προηγούμενη νύχτα είχε ξαγρυπνήσει. Η γυναίκα του ήταν ετοιμόγεννη για όγδοη φορά και ο ίδιος δεν είχε σταματήσει να προσεύχεται γονατιστός μπροστά στο εικόνισμα της Παναγιάς.

Άνδρας γενναίος και εργατικός. Ριψοκίνδυνος και τολμηρός, ήξερε σπιθαμή προς σπιθαμή κάθε γωνιά και σπηλιά του τόπου του. Βασική προϋπόθεση γενικά για όλους τους Καππαδόκες ήταν πως ο νέος πρέπει να «ψηθεί», δηλαδή να «βγει» και να μάθει τον κόσμο. Έτσι και το παλικάρι, δεν δίστασε να πολεμήσει σε κάθε ευκαιρία τους Τσέτες, αρκεί να κρατούσε μακριά από το χωριό του τον κίνδυνο.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Αυτό δεν άρεσε στην τουρκική διοίκηση που τον ήθελε νεκρό. Για να σωθεί, άλλαξε το επίθετό του από Θεοδοσίου σε Εζνεπίδης, που σήμαινε αλλοδαπός. Μα κανείς δεν μπορούσε να ξεγελάσει τον Κεμάλ, που ήξερε τα κατορθώματα του Ρωμιού. Τον θαύμαζε για τη γενναιότητα και την πίστη του και πάντα τον χαιρετούσε με μισόκλειστα μάτια. *«Θα ερχόταν και η δική του ώρα»,* αναλογιζόταν με υπολογισμό και ψυχραιμία.

Ο Πρόδρομος μπορεί να κρατούσε από αρχοντικό τζάκι των Φαράσων, μα ένιωθε τη γη δεύτερη μάνα του. Καταδεκτικός πάντα, φρόντιζε να είναι χρήσιμος στους συγχωριανούς του κι εκείνοι του το αναγνώριζαν. Μοίραζε το χρόνο του ανάμεσα στο σιδηροκάμινο, στα χωράφια και στην προεδρία του χωριού.

Ήταν πιστός και πάντα ζητούσε την ευλογία του Γέροντα Αρσενίου, που ήταν ο Αρχιμανδρίτης ιερομόναχος στο χωριό. Και πώς θα μπορούσε, άλλωστε, να κάμει αλλιώς. Ο Χατζεφεντής, έτσι τον αποκαλούσαν οι συντοπίτες, ζούσε ζωή λιτή, με προσευχή και ο Θεός τού είχε χαρίσει το προφητικό χάρισμα, αλλά και το θαυματουργικό. Όταν του έφερναν αρρώστους, ποτέ δεν τους εξέταζε, αφού δεν ήταν γιατρός. Αντίθετα, τους διάβαζε, και η χάρη τού Θεού τούς γιάτρευε. Ποτέ του δεν εξέταζε αν πρόκειται για Χριστιανό ή Τούρκο. Ακόμα και οι Τούρκοι έφερναν τους δικούς τους αρρώστους.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Μπροστά στο μεγαλείο του πνεύματος και της ψυχής του Γέροντα, ο Πρόδρομος χαμήλωνε με σέβας το γεμάτο γωνίες καθάριο πρόσωπό του και τον υπάκουε σε όλα.

Ο Πρόεδρος αγαπούσε τα παιδιά και ήθελε να κάμει οικογένεια. Ο γάμος ήταν ένα από τα κορυφαία γεγονότα της ζωής των Φαρασιωτών, ο σημαντικότερος σταθμός, από τον οποίο εκπορεύονταν η χαρά και η ευτυχία, η δημιουργικότητα, η ζωντάνια της ζωής… Γι' αυτό και τον ονόμαζαν και «χαρά»…

Δίχως κανέναν δισταγμό παντρεύτηκε την Ευλογία Φραγκοπούλου. Στην Καππαδοκία έτσι τη φώναζαν, μα σαν ήρθε στην Ελλάδα, την είπαν Ευλαμπία. Το νεαρό κορίτσι, αν και ήταν τότε μόλις δεκαπέντε ετών, ήταν συνετό και σοβαρό. Έξυπνο και εργατικό, ξεχώριζε για την ευλάβειά της, καθώς είχε ανατραφεί με τις νουθεσίες του Γέροντα Αρσενίου, με τον οποίο ήταν και συγγενείς.

Ευλογημένες ψυχές, ο Πρόδρομος και η Ευλογία, αγαπούσαν την οικογενειακή γαλήνη. Θέλησαν γρήγορα να κάμουν οικογένεια. Καρπόν κοιλίας έδωσε γρήγορα. Δυο αγγελούδια γεννήθηκαν, η Αικατερίνη και η Σωτηρία. Μα δεν ήταν θέλημα Θεού να τα χαρούν και πέθαναν μικρά.

Θλίψη κυρίευσε το ζεύγος Εζνεπίδη. Δεν έχασε, όμως, την πίστη του. Στο πλευρό τους πάντα και ο Γέροντας, που τους έδινε κουράγιο. Στην τρίτη γέννα

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

ευλογήθηκαν με ένα κορίτσι. Συλλογίστηκε ο σοφός Πατέρας. Προσευχήθηκε και υπάκουσε στη Θεία Βούληση. Πάνω από την κολυμπήθρα, ύψωσε το κορμάκι του και αναφώνησε:

«Βαπτίζεται η δούλη του Θεού Ζωή!»

Και η ζωή πολλαπλασιάστηκε στην οικογένειά τους. Απέκτησαν άλλα οχτώ παιδιά, που έζησαν όλα γερά κι ευλογημένα. Τα ονόματά τους κατά σειρά ηλικίας ήταν: Ζωή, Μαρία, Ραφαήλ, Αμαλία, Χαράλαμπος, Αρσένιος, Χριστίνα και Λουκάς.

Εκείνη, λοιπόν, την καλοκαιρινή ευλογημένη μέρα του Ιουλίου, το κλάμα του μωρού ακούστηκε για όγδοη φορά από το σπίτι του Προέδρου. Ακόμα ένας γιος γεννήθηκε στο σπίτι του Προδρόμου. Η μητέρα του, η Ευλογία, πήρε στην αγκάλη της την καινούρια ζωή. Ήταν ένα μωρό γερό και δυνατό.

«Δόξα τω Θεώ!» αναφώνησε με όλη της την ψυχή.

Πήρε ο Πρόδρομος το βρέφος αγκαλιά και του έδειξε τον ουρανό. Σκούρα τα ματάκια του γαλήνεψαν στη θέα του κακοτράχαλου τόπου. Εκεί γεννήθηκε, μα άλλη πορεία είχε επιλέξει για αυτόν ο Μεγαλοδύναμος.

Πέρα στην πλατεία ακούστηκαν αργόσυρτοι σκοποί από «*τραγώια χοροζιού**». Και σαν έμαθαν τα νέα

* Τραγούδια χορού.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

για τον γιο του Προέδρου, τα συχαρίκια κατέφταναν σαν τις στάλες καλοκαιρινής βροχής.

Όμως, τα μαύρα σύννεφα του μεγάλου ξεριζωμού πλήθαιναν. Το ένιωσαν πως οι ζωές τους θα έβρισκαν μεγάλη αλλαγή. Και αφού σαράντισε το βρέφος, αποφάσισαν να το βαφτίσουν. Να προλάβουν το κακό…

Οι γονείς του ήθελαν να τον πουν Χρήστο, στο όνομα του παππού του. Η νονά του έσκυψε το κεφάλι και με γλύκα στην ψυχή της συμφώνησε, καμαρώνοντας δίπλα στη γιαγιά του βρέφους.

Ωστόσο, ο Γέροντας, σκελετωμένος από την πολλή άσκηση, με τη μακριά γενειάδα, τα δασιά φρύδια και τα μεγάλα γαλάζια μάτια του, ευλογώντας το βρέφος στο ναό, απευθύνθηκε στη γιαγιά του μωρού:

«Ε, Χατζηάννα*, τόσα παιδιά σού βάφτισα! Δεν θα δώσεις και σε ένα το όνομά μου;»

Η γιαγιά παραξενεμένη σταμάτησε να αναπνέει. Το μελένιο βλέμμα της στυλώθηκε στα βαθουλωμένα μάγουλα του σεβάσμιου Πατέρα. Η πίστη της στον Θεό ήταν ανείπωτη. Είχε χτίσει η ίδια εξωκκλήσι, προς τιμήν του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, μακριά από το χωριό. Κατά καιρούς έμενε εκεί μόνη, στην ησυχία, με προσευχή και νηστεία. Όταν το χειμώνα αποκλει-

* Τουρκική λέξη, σημαίνει μητέρα προσκυνήτρια.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

όταν από το χιόνι, έβρισκε σαν από θαύμα στο παράθυρό της ένα ζεστό καρβέλι ψωμί. Έκανε προσευχή και το έτρωγε. Είχε σπίτι και στα Άδανα. Εκεί φιλοξενούσε τον Γέροντα Αρσένιο, όταν αυτός πήγαινε με τα πόδια για προσκύνημα στους Αγίους Τόπους. Ο λόγος του ήταν πάντα νόμος απαράβατος για την ίδια.

Σαν άκουσε την ερώτηση του Γέροντα, εταράχθη. Λοξοκοίταξε τα παιδιά της κι αμέσως αποδέχθηκε την επιθυμία του.

Ο Γέροντας στράφηκε έπειτα στους γονείς του μωρού. Είχε μια ερώτηση να κάμει και στους ίδιους:

«Εσείς θέλετε να αφήσετε άνθρωπο στο πόδι του παππού, εγώ δεν θέλω να αφήσω καλόγερο στο πόδι μου;» και χωρίς να περιμένει απόκριση, γύρισε στην ανάδοχο του μωρού, την Αναστασία, σύζυγο του Προδρόμου Κορτσινόγλου, ψάλτη του Γέροντα.

Με τη μεγαλοπρεπή φωνή του εξέφρασε το θέλημά του:

«Αρσένιο θα τον ειπείς».

Αυτός ήταν ο τρόπος που διάλεξε ο Γέροντας για να του δώκει το όνομα, μα και την ευχή του. Με τη Θεία Χάρη προείδε πως ο προορισμός του νεογέννητου ήταν να μονάσει. Να γίνει καλόγερος, όπως και ο ίδιος.

Ο χρόνος έτρεχε και η ιστορία περίλυπη έγραφε τις πιο δύσκολες αράδες της για τον Ελληνισμό της

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Καππαδοκίας, μα και όλης της Μικράς Ασίας.

Ο ξεριζωμός του Ελληνισμού από τα πατρογονικά του εδάφη ήταν αναπόφευκτος. Η συμφωνία των ισχυρών της Συνθήκης της Λωζάνης έπρεπε να τηρηθεί. Στην Κωνσταντινούπολη η «Μικτή Επιτροπή Ανταλλαγής Πληθυσμών» και στην Ελλάδα τα κατά τόπους Γραφεία Ανταλλαγής ξεκινούν το πιο απάνθρωπο ξεκαθάρισμα. Οι ρίζες έπρεπε να κοπούν, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βρέθηκαν μετέωροι. Έπρεπε να ξεχάσουν την πατρίδα που γνώρισαν. Έπρεπε να βρουν καινούρια.

Η δημογεροντία μαζί με τον Πρόεδρο ανακοίνωσαν τη διαταγή της τουρκικής κυβέρνησης.

«Πού θα αφήσουμε τα σπίτια μας;»

«Οι εκκλησιές μας τι θα απογίνουν;»

«Εκεί που θα πάμε, τι θα βρούμε;»

Στις 14 Αυγούστου του 1924 η οικογένεια Εζνεπίδη πήρε το δρόμο της πικρής προσφυγιάς. Μάζεψαν ό,τι πολύτιμο είχαν κι ό,τι μπορούσαν να σώσουν και τα έκαναν έναν μπόγο. Τα άλλα, τα ζώα τους, τα έπιπλά τους, τα χωράφια τους, τα πούλησαν στους Τούρκους, που τα πήραν για ένα ελάχιστο τίποτα.

Μαζί τους και ο Πατέρας Αρσένιος, που εμψύχωνε με το Λόγο του Θεού και το βλέμμα του τους Φαρασιώτες, μα και όλους τους κατατρεγμένους. Με κάρα που τα έσερναν βόδια και καμήλες και όσο βιος μπορούσαν να πάρουν μαζί τους προχωρούσαν, εγκατέ-

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

λειπαν τις προγονικές τους εστίες. Πόνος και ταλαιπωρία. Άντρες, γυναίκες και παιδιά στον μακρύ δρόμο της προσφυγιάς. Η ζέστη δυνατή, η ακαθαρσία ανυπόφορη και οι συνέπειες του συνωστισμού και της απλυσιάς γίνονταν αβάσταχτες.

Τα καραβάνια μιλιούνια έφταναν στα παράλια, στο λιμάνι της Μερσίνας. Από εκεί περίμεναν να πάρουν το βαπόρι για τον Πειραιά. Μαύρες οι καρδιές τους για όσα άφησαν πίσω τους. Μόνη παρηγοριά τους η Χάρη του Θεού. Στα χέρια Του είχαν εναποθέσει τις ζωές και το μέλλον τους.

«Δικοί μας άνθρωποι είναι. Έλληνες σαν κι εμάς. Θα μας σταθούν. Ο Θεός είναι ψηλά και βλέπει…», παρηγορούσε ο ένας τον άλλον.

Ήρθε η ώρα που τους φόρτωσαν στα βαπόρια σαν ζώα, ο ένας πάνω στον άλλον. Ψείρα, αρρώστια και πείνα. Όσοι πέθαιναν, τους τύλιγαν σ' ένα σακί και τους πετούσαν στη θάλασσα. Παιδιά έχασαν τις μάνες τους ή απέμειναν ορφανά. Αυτά ίσως να ήταν το τίμημα της επιστροφής!

Η θάλασσα ανοίχτηκε μπροστά τους και τελειωμό δεν είχε.

«Έχει ακόμη κι άλλη…;»

Η οικογένεια Εζνεπίδη μπήκε σε ένα ελληνικό φορτηγό. Ένα αργοκίνητο παλιό παπόρι που κουβαλούσε περισσότερες ψυχές από όσες μπορούσε να αντέξει. Το κακό δεν άργησε να γίνει. Πάνω στο συ-

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

νωστισμό κάποιος ταλαίπωρος δεν είδε μπροστά του και πάτησε τον νεοφώτιστο Αρσένη. Τα τραύματα που του προκάλεσε ήταν βαριά, κινδύνεψε να πεθάνει. Μα ο Θεός είχε άλλα σχέδια…

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Άγιος Παΐσιος

ο Αγιορείτης

Βιογραφία, Θαύματα, Προφητείες

Παιδί, άντρας, μοναχός, καλόγερος, Γέροντας,
Παππούλης... Άγιος.
Τα ονόματά του Αρσένιος, Αβέρκιος, Παΐσιος.
Αφιέρωσε τον εαυτό του στην άσκηση και την προσευχή.
Υπηρέτησε με υπακοή και προσήλωση τον Μεγαλοδύναμο.
Απέκτησε με ταπείνωση κι απλότητα,
με υπομονή κι επιμονή όλα τα χαρίσματα
που τον έκαμαν τον αγαπημένο Άγιο
του σύγχρονου ανθρώπου.

Μα και ο ίδιος αγάπησε ολοκληρωτικά Θεό και άνθρωπο.
Αγκάλιασε την ανθρώπινη ψυχή και την ανάπαυσε
με τα λόγια του.
Όταν γνωρίσουμε πιότερο τη ζωή του,
τότε ίσως να μπορέσουμε αληθινά να καταλάβουμε
το μεγαλείο της προσφοράς του.

Τότε, ίσως αλλάξουμε κι εμείς...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ

BI0001
ISBN 978-618-81634-3-0
9 786188 163430